

■ חמישה קירות, מרב שין בן אלון
אוצרת: יעל קיני
גלריה הקיבוץ, עד 6 במרואר

יש משוה סמלי בכך שדווקא עכשיו משפצת העירייה את חזב רב והו. סרקטורים צינבים מפרקים לתתיכות את המרכבה שמחוצ לגלריה הקיבוץ הפועלת כבניין מספר 25, ובקרוב תוגז במקום שכבה חדשה שתמחה את הקיום ותשוה לרחוב הזה מראה אחר. "בתרבות שלנו יש הרבה מתיקה", אומרת האמנית מרב שין בן-אלון. "אני גולתית וגולתית בתל אביב, וכמו אני הולכת ברובע וזוכרת איך מקומות מסוימים היו פעם, כשהייתי ילדה, לי חשוב להחליטם בעניין הזה, שדבר דורס רבה. זה כל הזמן נמצא אצלי בתודעה".

מתודעה המפותחת של שין בן-אלון ניתן להחסיס באמצעות תערוכת היחיד שלה "חמישה קירות", העי' לה כעת בגלריה הקיבוץ. רישומיה האישיים מאוד של האמנית מונחים במעין רישול על קירות הגלריה, אך מאזרחים מתמהר תוליד ארכיאולוגי ארך ומורכב. התוצאה היא תערוכה שעל אף הדיקת שלה העבודות הכמעט עיומות שהיא כוללת, מליצת חוויה רב מימדית שבה מתערבבים המקום, הזמן והמסר.

נדחפת להיסטוריה

שין בן-אלון (49) נולדה כאבור בתל אביב, מתגוררת בה עי הים ופועלת כסטודיו בדרום העיר. היא למהד אבי גות בבצלאל ובני ויקר סטודיו סקול, היצגה תערוכות מקצועיות ותערו עבודות יחיד בראיץ וב2005 וכתה כפרס עידוד הוצרעה של משרד המוע, והי' רבות והספיקה לאירונה סימיה בתצ' טייגות את לימודיה לתואר שני בתר' כנית הבנתחומים כפקולטה לאמנויות באוניברסיטת תל אביב.

לימודי התואר שהי' הם גם נסרות המוצא לתערוכה הנכסחת. "במסגרת עבודת התזה שלי החלטתי לחקור את האמנות הישראלית בשנות ה70, מס' פרט שין בן-אלון. מה שררה זה שבי' תוך תוליד המחקר, הידומיים שקראתי עליהם פתאום התגלגלו לסטודיו".

יצירותיה של שין בן-אלון באותם אמנויות ישראליות בשנות ה70, וכי' מיוחד אלה של מיכל נאמן וזכת פרס ישראל לאמנות, 2014. הערבה שהי' שפיעה יותר מכול על שין בן-אלון הייתה "בת ישראל" האייגונית, שכי' סבעה של נאמן באותם ימים הביעה ביקורת פוליטיסטית על היהדות והישי' האריות.

כעת שנבחרה בארכיון הגלריה נתקלה בתערוכה "חמישה צעירים" מ1974, שבה השתתפו מי שהיו או פרחו אמי' גות ולימים הפכו רובם לעמודי הת' ודך של האמנות הישראלית. אפרת נתן, דוד גינתן, נחום טבת, תמר גטר ומיכל נאמן, שין בן-אלון אף הופיעה לגלות שהעבודה "בת ישראל" של נאמן הוצגה לראשונה במסגרת אותה תערוכה.

סגירת המעגל הייתה עבורה סימן. היא החלה להשתעשע עם שאר העי' בעבודות שהוצגו באותה תערוכה, למטה ונתחה אותן ולבסוף אף ניכסה אתן לעצמה באמצעות הרישומים שביצעה. "מצד אחד אני באילו התלמידה של מרת ומשנת ומעתיקה ועובדת אוריי' ליוצר המקורי".

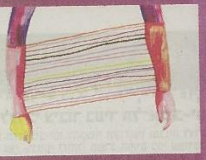
עם הראש בקיר

בסופו של הליך ארכיאולוגי פנימי וחיצוני, מעלה מרב שין בן-אלון את התערוכה "חמישה קירות" בגלריה הקיבוץ • התוצאה היא חווייה רב מימדית שבה מתערבבים המקום, הזמן והמסר

× אייתי אילנאי × צילום: ריאן

“אנחנו מתייחסים לחללים כמין זיון מזדמן, כמשהו שאין לו שום משמעות. אתה בא, מביא את הדברים, תוקע את העבודות והו. אתה לא חושב על מה היה לפניך ומה יהיה אחרייך”

עדיין מחפשת את הטראומה של עצה. שין בן-אלון

רישום בהשראת העבודה "בת ישראל" של מרב שין בן-אלון

שית'. "החלל מבחנתי הוא נוף, גם הוא גרפי", היא מסבירה. "אתריות שלנו וגם האמנות שלנו מולידינויות. יש המה הפעלה של מה, ובמקור מערכת כזה אתה או קורבו או מקרבו. האופציה שאני מרבה עליה בתערוכה היא לא אופציה של קורבו, אבל היא כן אופציה שמתעסקת בפגיעות. בעיניי זה דווקא מקום שיש בו הרבה יותר עוצמה".

גם בשנות ה70 אמנויות עשו את זה, רק שלא קראו לזה ככה. התערוכה כהם משוה הליק, מוסתר ועדין, ורישר מזה כל כך פגיעים, עד שלא טרחה כלל למסגרת אותם. באכורה ניתן לקחת את אותה מעבודתה, והרשומות על נייר אחרייך".

הנושא הזה העסיק את שין בן-אלון, לצד נושאים אחרים כמו פגיעות וגי' "בשנות ה70 ובכלל באמנות הישיארית".

לקמט ביד אחת

מיה נאמן וסל אמורה כשראתה את דרישום שנעשת לעבודה שלה

"בפגשתי איתה ודיברתי איתה על תהוה של מנרה באמנות הישראלית, שזה מבחינתי הנישא המרכזי של התע' רוכה. היא הסכימה איתי".

את קבוצת נדחפת להיסטוריה.

באופן חד עצמי. "לפני עשה שנים אצדתי את הגלי' ריה בתיאטרון תמונע', היא מספרת, "בפגשתי איתה ודיברתי איתה על תהוה של מנרה באמנות הישראלית, שזה מבחינתי הנישא המרכזי של התע' רוכה. היא הסכימה איתי".

כדי להבין את תהוה של שין בן-אלון צריך להתייך את העיניים מהעבודות התלויות על הקיר ולהסתכל סביב. מבט פנורמי מגלה שישו בן-אלון לא רק פציעה בגלריה הקיבוץ, היא כבשה אותה. באמצעות צביעת חלק מהקיר' רות במקום מסוים אפילו בנתה קיר' והפכת האמנית את החלל עצמו לשהל

עושה מה גם שימוש בוונן, ותערוכה מתבטבת עם העבר, מוודת אותי ומי' ציגה אותו באור חדש.

זה מייצג קונספט יותר רחב. אולי' מישהו שאמנות שלי כמות שלה מאור אישית, אני חושבת שלהתעסק רק באני' לא יורפ אותה למהו אוניברסלי. אבל ואני מנדרת אתו כמיוסר פגיעות ובמראומה. אני ננסה להגיד – הנה, אני לא לבד מה".

גם בשנות ה70 אמנויות עשו את זה, רק שלא קראו לזה ככה. התערוכה כהם משוה הליק, מוסתר ועדין, ורישר מזה כל כך פגיעים, עד שלא טרחה כלל למסגרת אותם. באכורה ניתן לקחת את אותה מעבודתה, והרשומות על נייר אחרייך".

הנושא הזה העסיק את שין בן-אלון, לצד נושאים אחרים כמו פגיעות וגי' "בשנות ה70 ובכלל באמנות הישיארית".